TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. gegužės 21 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Direktyva 2006/126/EB — Abipusis vairuotojo pažymėjimų pripažinimas — Draudimo laikotarpis — Vairuotojo pažymėjimo išdavimas valstybėje narėje prieš įsigaliojant draudimo laikotarpiui įprastos gyvenamosios vietos valstybėje narėje — Atsisakymo pripažinti galiojančiu kitos valstybės narės išduotą vairuotojo pažymėjimą įprastos gyvenamosios vietos valstybėje narėje pagrindai“

Byloje C-339/14

dėl 2014 m. birželio 26 d. *Oberlandesgericht Nürnberg* (Vokietija) nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2014 m. liepos 14 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš

Andreas Wittmann

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. Vajda, teisėjai A. Rosas (pranešėjas) ir E. Juhász,

generalinis advokatas Y. Bot,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— A. Wittmann, atstovaujamo *Rechtsanwalt* W. Säftel,

— Europos Komisijos, atstovaujamos G. Braun ir N. Yerrell,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2006 m. gruodžio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/126/EB dėl vairuotojo pažymėjimų (OL L 403, p. 18) 11 straipsnio 4 dalies išaiškinimo.

* Proceso kalba: vokiečių.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant baudžiamąją bylą, iškeltą F. Weber už tai, kad šis 2013 m. gegužės 16 d. Vokietijos teritorijoje vairavo transporto priemonę neturėdamas reikalaujamo vairuotojo pažymėjimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2006/126 2 ir 15 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(2) Vairuotojo pažymėjimų taisyklės – pagrindinis bendros transporto politikos elementas siekiant pagerinti kelių eismo saugumą, taip pat palengvinant laisvą asmenų, apsigyvenančių kitoje valstybėje narėje nei pažymėjimą išdavusioji, judėjimą. Atsižvelgiant į individualių transporto priemonių svarbą priimančioje valstybėje narėje tinkamai pripažįstamas turimas vairuotojo pažymėjimas užtikrina laisvą asmenų judėjimą ir jų įsisteigimo laisvę. <…>

<…>

(15) Dėl priežasčių, susijusių su kelių eismo saugumu, valstybės narės visiems vairuotojo pažymėjimų savininkams, kurių įprastinė gyvenamoji vieta yra jų teritorijoje, turėtų galėti taikyti savo nacionalines vairuotojo pažymėjimų atėmimo, sustabdymo, atnaujinimo ir panaikinimo nuostatas.“

4 Pagal šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį valstybių narių išduodami vairuotojo pažymėjimai yra tarpusavyje pripažįstami.

5 Tos pačios direktyvos 11 straipsnio 4 dalyje numatyta:

„Valstybė narė atsisako išduoti vairuotojo pažymėjimą pareiškėjui, kurio vairuotojo pažymėjimo galiojimas yra apribotas, sustabdytas arba atimtas kitoje valstybėje narėje.

Valstybė narė atsisako pripažinti galiojančiu kitos valstybės narės išduotą vairuotojo pažymėjimą asmeniui, kurio vairuotojo pažymėjimo galiojimas yra apribotas, sustabdytas ar atimtas ankstesnės valstybės teritorijoje.

Valstybė narė taip pat gali atsisakyti išduoti vairuotojo pažymėjimą pareiškėjui, kurio vairuotojo pažymėjimas yra panaikintas kitoje valstybėje narėje.“

Vokietijos teisė

6 Reikšmingos Vokietijos teisės nuostatos įtvirtintos Nutarimo dėl leidimo asmenims dalyvauti kelių eisme (*Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)* redakcijoje, priimtoje 2013 m. sausio 10 d. (toliau – *FeV*).

7 *FeV* 28 straipsnio 1 dalyje buvo numatytas principas, kad galiojantis Europos Sąjungos arba Europos ekonominės erdvės (EEE) vairuotojo pažymėjimas, išduotas kitoje valstybėje narėje, suteikia teisę tokio pažymėjimo savininkui vairuoti motorinę transporto priemonę Vokietijoje.

8 Šio straipsnio 4 dalyje, nustatančioje šios taisyklės išimtį, nurodyta:

„1 dalyje numatyta teisė netaikoma ES ar EEE vairuotojo pažymėjimo savininkams,

<…>

3) kurių vairuotojo pažymėjimas Vokietijoje buvo laikinai ar visam laikui atimtas teismo sprendimu arba administracinės institucijos nedelsiant vykdytinu ar galutiniu sprendimu, arba kuriems buvo galutinai atsisakyta išduoti vairuotojo pažymėjimą ar kurių vairuotojo pažymėjimas nebuvo atimtas tik dėl to, kad per tą laiką jie patys jo atsisakė;

4) kuriems įsiteisėjusiu teismo sprendimu negali būti išduotas vairuotojo pažymėjimas;

<…>

Pirmo sakinio 3 ir 4 punktai taikomi tik tada, kai juose minimos priemonės įtrauktos į centrinį eismo registrą ir nepanaikintos pagal Kelių eismo įstatymo 29 straipsnį.

<...>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

9 2013 m. gegužės 16 d., vykdant kelių eismo kontrolę Tauberio Rotenburge (Vokietija), sustabdytas Vokietijos pilietis A. Wittmann pateikė Sąjungos vairuotojo pažymėjimą, išduotą Lenkijos valdžios institucijų.

10 Manydamos, kad Lenkijoje išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimas negali būti pripažintas Vokietijos teritorijoje, Vokietijos valdžios institucijos iškėlė A. Wittmann baudžiamąją bylą už vairavimą neturint teisės vairuoti. Jų nuomone, A. Wittmann negalėjo remtis Lenkijos išduotu vairuotojo pažymėjimu, nes turėjo ankstesnį teistumą Vokietijoje, susijusį su draudimu gauti vairuotojo pažymėjimą.

11 Todėl A. Wittmann buvo patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, vėliau 2014 m. sausio 23 d. *Amtsgericht Ansbach* (Ansbacho apylinkės teismas) nuteisė jį šešerių mėnesių laisvės atėmimo bausme už vairavimą neturint teisės vairuoti. Tokiu savo sprendimu minėtas teismas patvirtino Vokietijos valdžios institucijų nuomonę.

12 Kiek tai susiję su prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme nagrinėjamos bylos aplinkybėmis, šis teismas nurodo, jog A. Wittmann, sustabdytas 2004 m. gruodžio 1 d. vykdant kelių eismo kontrolę, pateikė suklastotą čekišką vairuotojo pažymėjimą. *Amtsgericht Lindau* (Lindau apylinkės teismas), kuris buvo teritorinę jurisdikciją turintis teismas, 2005 m. liepos 18 d. sprendimu nustatė tik laikotarpį, per kurį draudžiama išduoti vairuotojo pažymėjimą, t. y. laikotarpį, per kurį vairuotojo pažymėjimas negali būti išduotas teisės vairuoti neturinčiam asmeniui, nes teisė vairuoti iš jo jau buvo atimta anksčiau arba jis jos niekada neturėjo. *Amtsgericht Lindau* sprendimas buvo pagrįstas tuo, jog vairuotojo pažymėjimas A. Wittmann buvo atimtas 2001 m.

13 Tas *Amtsgericht Lindau* sprendimas įsiteisėjo 2006 m. liepos 14 d. Laikotarpis, per kurį draudžiama išduoti vairuotojo pažymėjimą, prasidėjo 2006 m. liepos 14 d. ir baigėsi po vienų metų, t. y. 2007 m. liepos 14 d. Pagal Baudžiamąjį kodeksą laikotarpiai, per kuriuos draudžiama išduoti vairuotojo pažymėjimą, pradedami skaičiuoti tik įsiteisėjus nuosprendžiui.

14 Nors *Amtsgericht Lindau* priėmus sprendimą A. Wittmann Vokietijoje neprašė išduoti naujo vairuotojo pažymėjimo, vis dėlto 2005 m. rugsėjo 14 d., t. y. po 2005 m. liepos 18 d. sprendimo paskelbimo, tačiau prieš jo įsiteisėjimą ir prieš prasidedant vienų metų draudimo laikotarpiui, Lenkijoje jam buvo išduotas vairuotojo pažymėjimas.

15 2009 m. rugsėjo 15 d. Tauberio Rotenburge kelių eismo kontrolės metu sustabdytas A. Wittmann pateikė savo Lenkijoje išduotą vairuotojo pažymėjimą. 2010 m. gegužės 4 d. sprendimu už vairavimą neturint teisės vairuoti jis buvo nuteistas šešerių mėnesių laisvės atėmimo bausme, kurią atliko.

16 Tai buvo tas pats lenkiškas vairuotojo pažymėjimas, kurį A. Wittmann pateikė, kai buvo sustabdytas 2013 m. gegužės 16 d. vykdant šio sprendimo 9 punkte minėtą kelių eismo kontrolę.

17 2014 m. sausio 23 d. sprendime *Amtsgericht Ansbach* taip pat konstatavo, kad praeityje A. Wittmann jau vienuolika kartų buvo teistas už vairavimą neturint teisės vairuoti. Visų pirma jo vokiškas vairuotojo pažymėjimas buvo atimtas 2001 m. ir vėliau jam Vokietijoje nebuvo išduotas joks kitas vairuotojo pažymėjimas.

18 Dėl šio 2014 m. sausio 23 d. sprendimo A. Wittmann pateikė kasacinį skundą *Oberlandesgericht Nürnberg* (Niurnbergo aukštesnysis apygardos teismas). Laisvės atėmimo bausmės vykdymas buvo sustabdytas iki prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo sprendimo paskelbimo.

19 Kadangi kyla abejonių dėl galimos pareigos pagal Direktyvą 2006/12 pripažinti lenkišką vairuotojo pažymėjimą, *Oberlandesgericht Nürnberg* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Direktyvos 2006/126 11 straipsnio 4 punktą reikia aiškinti taip, kad tuo atveju, jei vairuotojo pažymėjimas iš transporto priemonės vairuotojo neatimamas tik todėl, kad jis jau yra atimtas anksčiau ir dėl to vairuotojas neturi vairuotojo pažymėjimo, ir jei kartu uždraudžiama bent jau tam tikrą laikotarpį šiam asmeniui išduoti naują vairuotojo pažymėjimą, tai prilyginama vairuotojo pažymėjimo atėmimui?“

Dėl prejudicinio klausimo

20 Pateikdamas klausimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, ar Direktyvos 2006/126 11 straipsnio 4 dalies antra pastraipa turi būti aiškinama taip, kad priemonė, kuria valstybė narė, negalinti iš motorinės transporto priemonės vairuotojo atimti vairuotojo pažymėjimo dėl to, kad jis jau buvo atimtas pagal anksčiau priimtą sprendimą dėl teisės vairuoti atėmimo, nurodo, jog naujas vairuotojo pažymėjimas tam asmeniui negalės būti išduotas nustatytą laikotarpį, turi būti laikoma vairuotojo pažymėjimo galiojimo apribojimu, sustabdymu ar vairuotojo pažymėjimo atėmimu, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, todėl ši priemonė draudžia pripažinti bet kokio vairuotojo pažymėjimo, išduoto kitos valstybės narės prieš pasibaigiant šiam laikotarpiui, galiojimą.

21 A. Wittmann mano, kad šioje srityje priimtuose ankstesniuose Teisingumo Teismo sprendimuose nagrinėtos faktinės aplinkybės nėra panašios į šios bylos faktines aplinkybes. Nurodydamas Teisingumo Teismo praktiką dėl abipusio vairuotojo pažymėjimų pripažinimo principo (Sprendimo *Akyüz*, C-467/10, EU:C:2012:112, 46 punktas) A. Wittmann teigia, kad naujos šio principo išimtys neturėtų būti nustatytos. Pasak jo, Teisingumo Teismas suformulavo dvi aiškias išimtis, t. y. pirma, gyvenamosios vietos reikalavimo nesilaikymo išimtis, kuri pagrindinėje byloje nereikšminga, ir, antra, užsienio vairuotojo pažymėjimo gavimo atėmus teisę vairuoti nacionalinėje šalyje arba laikotarpiu, per kurį draudžiama išduoti vairuotojo pažymėjimą, išimtis. A. Wittmann teigimu, lenkiškas vairuotojo pažymėjimas jam nebuvo išduotas draudimo laikotarpiu, nes tas draudimas įsigaliojo tik gavus minėtą vairuotojo pažymėjimą.

22 Europos Komisija pažymi, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė šios bylos ir Sprendime *Weber* (C-1/07, EU:C:2008:640) nustatytų faktinių aplinkybių panašumus. Ji mano, kad būtina išnagrinėti, ar šios dvi bylos turi skirtumų, pateisinančių skirtingą teisinį vertinimą.

Komisijos teigimu, taip nėra, nes, kiek tai susiję su lenkišku vairuotojo pažymėjimu, A. Wittmann situacija panaši į kaltinamojo situaciją byloje, kurioje priimtas minėtas Sprendimas *Weber* (C-1/07, EU:C:2008:640).

23 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką Direktyvos 2006/126 2 straipsnio 1 dalyje ir 1991 m. liepos 29 d. Tarybos direktyvos 91/439/EEB dėl vairuotojo pažymėjimų (OL L 237, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 1 t., p. 317), kuri galiojo prieš Direktyvą 2006/126, 1 straipsnio 2 dalyje yra numatytas valstybių narių išduotų vairuotojo pažymėjimų abipusis pripažinimas netaikant jokių formalumų (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Akyüz*, C-467/10, EU:C:2012:112, 40 punktą ir Sprendimo *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, 43 ir 44 punktus).

24 Tačiau Direktyvos 2006/126 11 straipsnio 4 dalies antroje pastraipoje numatyta, kad valstybė narė privalo atsisakyti pripažinti kitos valstybės narės vairuotojo pažymėjimo, išduoto asmeniui, kurio vairuotojo pažymėjimo galiojimas yra apribotas, sustabdytas ar atimtas pirmosios valstybės teritorijoje, galiojimą.

25 Iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo paaiškinimų matyti, kad prieš 2005 m. rugsėjo 14 d. išduodant A. Wittmann lenkišką vairuotojo pažymėjimą *Amtsgericht Lindau* 2005 m. liepos 18 d. buvo priėmęs jam skirtą draudimą išduoti vokišką vairuotojo pažymėjimą. *Amtsgericht Lindau* sprendimas įsiteisėjo 2006 m. liepos 14 d., todėl draudimas išduoti vairuotojo pažymėjimą įsigaliojo tą pačią dieną ir baigėsi po vienų metų, t. y. 2007 m. liepos 14 d. Be to, faktinės aplinkybės, pateisinančios draudimo išduoti vairuotojo pažymėjimą Vokietijoje priemonę, buvo nustatytos 2004 m. gruodžio 1 d., t. y. prieš išduodant minėtą lenkišką vairuotojo pažymėjimą.

26 Reikia priminti, kad byla, kurioje priimtas Sprendimas *Weber* (C-1/07, EU:C:2008:640), buvo susijusi su asmeniu, kuris Vokietijoje vairavo transporto priemonę apsvaigęs nuo narkotinių medžiagų ir kuriam, be baudos, vienam mėnesiui buvo sustabdytas vairuotojo pažymėjimo galiojimas. Vėliau vokiškas vairuotojo pažymėjimas jam buvo atimtas dėl tų pačių faktinių aplinkybių. Priėmus administracinį sprendimą sustabdyti vairuotojo pažymėjimo galiojimą, bet prieš įsigaliojant šiam sprendimui ir prieš priimant vėlesnį sprendimą dėl vairuotojo pažymėjimo atėmimo, minėtas asmuo gavo čekišką vairuotojo pažymėjimą, kurį Vokietijos valdžios institucijos atsisakė pripažinti.

27 Tame sprendime Teisingumo Teismas nusprendė, kad pagal Direktyvos 91/439 1 straipsnio 2 dalį ir 8 straipsnio 2 ir 4 dalis valstybei narei nedraudžiama savo teritorijoje atsisakyti pripažinti teisės vairuoti, grindžiamos kitoje valstybėje narėje išduotu vairuotojo pažymėjimu, kai jo turėtojui pirmojoje valstybėje narėje taikoma teisės vairuoti atėmimo priemonė, net jei ši priemonė buvo priimta po to, kai buvo išduotas minėtas pažymėjimas, nes šis pažymėjimas gautas po to, kai priimtas sprendimas sustabdyti pirmojoje valstybėje narėje išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimas ir tiek sustabdymas, tiek atėmimas grindžiami pagrindais, jau egzistavusiais išduodant antrąjį vairuotojo pažymėjimą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Weber*, C-1/07, EU:C:2008:640, 41 punktą; taip pat žr. Sprendimo *Apelt*, C-224/10, EU:C:2011:655, 31 punktą).

28 Žinoma, pagrindinėje byloje priemonė, kurios imtasi prieš A. Wittmann, skiriasi nuo H. Weber skirtų priemonių dėl to, kad H. Weber dar turėjo Vokietijos išduotą vairuotojo pažymėjimą, kai Vokietijos teritorijoje padarė byloje, kurioje priimtas Sprendimas *Weber* (C-1/07, EU:C:2008:640), nagrinėtą pažeidimą; taip nebuvo A. Wittmann atveju, kai padarytas pagrindinėje byloje nagrinėjamas pažeidimas. Tačiau aplinkybė, kad A. Wittmann jau nebeturėjo vokiško vairuotojo pažymėjimo, kuris būtų buvęs iš jo atimtas, yra nereikšminga siekiant taikyti Direktyvos 2006/126 11 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą. Iš tiesų tokiomis aplinkybėmis draudimas gauti naują vairuotojo pažymėjimą turi būti laikomas apribojimo, sustabdymo ar atėmimo priemone, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Apelt*, C-224/10, EU:C:2011:655, 33 punktą, kuriame Teisingumo Teismas konstatavo, kad atėmimas gali būti traktuojamas kaip sustabdymo priemonė, numatyta Direktyvos 91/439 8 straipsnio 2 ir 4 dalyse).

29 Kaip nurodė Komisija, tokių priemonių neįtraukimas į Direktyvos 2006/126 11 straipsnio 4 dalies antros pastraipos taikymo sritį reikštų, kad asmenys, padarę kelių eismo pažeidimus neturėdami vairuotojo pažymėjimo, būtų vertinami palankiau nei tie, kurie tokius pažeidimus padarė turėdami vairuotojo pažymėjimą. Tokia išvada prieštarautų kelių eismo saugumo tikslui, kurio svarba akcentuota šios direktyvos 2 ir 15 konstatuojamosiose dalyse.

30 Reikalavimas, kad valstybė narė pripažintų asmeniui kitos valstybės narės išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimą, nors draudimo gauti vairuotojo pažymėjimą priemonė pirmojoje valstybėje jau buvo paskirta šiam asmeniui už veiksmus, įvykusius prieš minėto vairuotojo pažymėjimo išdavimą antrojoje valstybėje narėje, skatino pažeidėjus kitos valstybės narės teritorijoje, kuriems tikriausiai būtų taikoma tokia priemonė, išvykti į kitą valstybę narę, kad gautų naują vairuotojo pažymėjimą ir taip išvengtų administracinių ir baudžiamųjų padarinių už minėtus pažeidimus, o tai galiausiai sugriautų pasitikėjimą, kuriuo grindžiama vairuotojo pažymėjimų abipusio pripažinimo sistema (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Weber*, C-1/07, EU:C:2008:640, 39 punktą).

31 Tai, kad sprendimas, kuriuo buvo paskirta ši priemonė, įsiteisėjo po to, kai antroje valstybėje buvo išduotas vairuotojo pažymėjimas, šiuo požiūriu nėra svarbu, nes tas vairuotojo pažymėjimas buvo gautas priėmus šį sprendimą ir minėtą priemonę pateisinantys pagrindai buvo to vairuotojo pažymėjimo išdavimo metu (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Weber*, C-1/07, EU:C:2008:640, 36 ir 41 punktus).

32 Todėl į pateiktą klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2006/126 11 straipsnio 4 dalies antra pastraipa turi būti aiškinama taip, kad priemonė, kuria asmens įprastos gyvenamosios vietos valstybė narė, negalinti iš to asmens, transporto priemonės vairuotojo, atimti vairuotojo pažymėjimo dėl to, kad jis jau buvo atimtas pagal anksčiau priimtą sprendimą dėl teisės vairuoti atėmimo, nurodo, jog naujas vairuotojo pažymėjimas tam asmeniui negalės būti išduotas nustatytą laikotarpį, turi būti laikoma vairuotojo pažymėjimo galiojimo apribojimu, sustabdymu ar jo atėmimu, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, todėl ši priemonė draudžia pripažinti bet kokio vairuotojo pažymėjimo, išduoto kitos valstybės narės prieš pasibaigiant šiam laikotarpiui, galiojimą. Tai, kad sprendimas, kuriuo buvo paskirta ši priemonė, įsiteisėjo po to, kai antroje valstybėje buvo išduotas vairuotojo pažymėjimas, šiuo požiūriu nėra svarbu, nes tas vairuotojo pažymėjimas buvo gautas priėmus šį sprendimą ir minėtą priemonę pateisinantys pagrindai buvo to vairuotojo pažymėjimo išdavimo metu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

33 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

2006 m. gruodžio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/126/EB dėl vairuotojo pažymėjimų 11 straipsnio 4 dalies antra pastraipa turi būti aiškinama taip, kad priemonė, kuria asmens įprastos gyvenamosios vietos valstybė narė, negalinti iš to asmens, transporto priemonės vairuotojo, atimti vairuotojo pažymėjimo dėl to, kad jis jau buvo atimtas pagal anksčiau priimtą sprendimą dėl teisės vairuoti atėmimo, nurodo, jog naujas vairuotojo pažymėjimas tam asmeniui negalės būti išduotas nustatytą laikotarpį, turi būti laikoma vairuotojo pažymėjimo galiojimo apribojimu, sustabdymu ar jo atėmimu, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, todėl ši priemonė draudžia pripažinti bet kokio vairuotojo pažymėjimo, išduoto kitos valstybės narės prieš pasibaigiant šiam laikotarpiui, galiojimą. Tai, kad sprendimas, kuriuo buvo paskirta ši

priemonė, įsiteisėjo po to, kai antroje valstybėje buvo išduotas vairuotojo pažymėjimas, šiuo požiūriu nėra svarbu, nes tas vairuotojo pažymėjimas buvo gautas priėmus šį sprendimą ir minėtą priemonę pateisinantys pagrindai buvo to vairuotojo pažymėjimo išdavimo metu.

Parašai.